

Abril 2013 n. 200

el butlletí

de l'ACO de Catalunya i les Illes Balears

En nom de Jesús
en el món obrer

Orientacions i objectius

Pasqua i Consell. Comitè Permanent [3]

Llegir l'Evangelí avui

Trens d'anada i tornada. Pepe Baena [4]

Vida del moviment

L'economia de l'ACO. On som i cap on anem.

Comissió d'Economia [5]

En què creiem? Comissió de Formació [7]

El movimiento de Mali de los trabajadores creyentes. Perpétue Dakopou [8]

Vida de grup. M Rosa Cobo [9]

Gestos des de baix. Montserrat Forcadell [10]

Córdoba, la madurez. Loly Pino [11]

Viure amb esperança en temps de crisi. David Masobro [12]

ACO Nou Barris participa a la plataforma "Nou Barris cabrejada diu prou". L'Esclat [13]

Visita al Carmel de Mataró. Ramon Companyó [14]

Lluita obrera i compromís

Vivència del dia de la vaga. Líria Romàn [15]

L'entrevista

Montserrat Rubio i Àngel Mena. Àngela Rodríguez [16]

El món tal com és

Carta de Ramir Pàmpol[19]

Col·laboracions

Economia social i solidària: vigència i urgència: Salvador Clarós [20]

"Las cosas de Dios no se pueden dejar". Albert Marín [21]

Pensaments eclesials concrets sobre alguns signes del nostre temps. Quim Cervera [22]

La pregària per la unitat dels cristians i el Fòrum Català de Teologia i Alliberament de l'Hospitalet. Maria Martínez [23]

Dossier

En nom de Jesús en el món obrer

Cultura

Iguales y diferentes [24]

La riuada de Franco [24]

Presentació

Revista quadrimestral de
l'ACO de Catalunya i les
Illes Balears

c/Rivadeneyra, 6, 8è

08002 BARCELONA

tel. 93 412 48 88

fax 93 318 81 87

aco@treballadors.org

www.treballadors.org/aco

Equip de redacció:

Jordi Joan Aymerich, Montserrat Forcadell, Albert Marín, Àngela Rodríguez, Josep Pascual i Cèlia Santiago.

Impressió:

LuxoGrafic

Disseny i maquetació:

Juan Àngel Baños (LuxoGrafic)

Voldríem, en aquest BUTLLETÍ 200 i com a cloenda dels 50 anys del Vaticà II, presentar els articles des del doble vessant de la maduració del moviment i de la implicació d'aquest en l'esperit conciliar; ho farem citant fragments de la *Gaudium et Spes* que ens serveixin d'introducció dels articles.

"L'Església, en virtut de la seva missió d'il·luminar l'univers amb el missatge evangèlic... esdevé signe d'aquella fraternitat que permet i enforteix un sincer diàleg..." n. 92 A Visita al Carmel, Llegir l'Evangelí avui, Fòrum de l'Hospitalet, Trobades de Còrdova i d'Intercanvi, hi trobareu el que la gent de l'ACO entén sobre el diàleg i com el practica.

"Principalment en els nostres dies urgeix l'obligació de fer-nos nosaltres mateixos del tot pròxims de qualsevol home i de servir-lo activament tan bon punt ens surt a l'encontre, ja sigui un vell abandonat per tothom, o un obrer estranger menyspreat injustament, o un emigrant..." n. 27 Vegeu els articles següents, testimonis de militants: Entrevista a l'Àngel i la Montse, Carta de Ramir Pàmpol, El cas de Mali, La vida del grup Magòria, Testimoni pòstum d'Àngeles Domínguez, Vivència de la vaga, Nou Barris cabrejada.

"El desenvolupament econòmic ha de romandre sota el control de l'home i no ha de ser remès al sol albir d'uns pocs homes o grups dotats d'excessiu poder econòmic, ni al de la sola comunitat política, ni al d'algunes nacions més poderoses..." n. 65 L'anàlisi de la situació i el treball de formació ajuden la nostra acció responsable. Vegeu Gestos des de baix i Economia social i solidària.

"Els fidels cristians, bo i peregrinant vers la ciutat celestial, han de cercar i assaborir les coses de dalt; amb què, nogensmenys, lluny de minvar, més aviat creix la importància de la seva comensal de treballar, juntament amb tots els homes, en l'edificació d'un món que ha de ser construït més humanament..." n. 57 Al Dossier trobareu les motivacions de militants de la pertinença al moviment; segur que molts ens hi trobarem retratats.

"L'Església creu que Crist, mort i ressuscitat per tots, aporta a l'home llum i forces, per mitjà del seu Esperit, a fi que ell pugui respondre a la seva summa vocació..." n. 10 Vegeu les Orientacions i objectius del Comitè Permanent sobre la Pasqua i el Consell.

Bona lectura del Butlletí 200 i Bona Pasqua!

Pasqua i Consell

COMITÈ PERMANENT

Ja som a les portes de la Setmana Santa... i de Pasqua! I al cap de poc farem el Consell, per planificar, revisar, reflexionar i sentir-nos comunitat. Dos esdeveniments fonamentals per al moviment i per a la nostra fe.

La Pasqua és l'anunci de l'esperança dels cristians, esperança que es dona a tot el món, però fonamentalment als més pobres i desamparats. I aquest és un motiu de joia per a nosaltres, ja que la vida nova neix de sota, des de la base, per l'amor de Déu, no per decisió dels homes.

Com diu el lema de la nostra Setmana Santa-Pasqua, Jesús ressuscitat és la dignitat de la persona humana. Aquesta dignitat, avui tan malmesa, s'omple de sentit per la fe en el ressuscitat. Tots som fills del Pare, però n'hi ha uns que són privilegiats d'aquest amor: la gent sense feina, els desnonats, els que pateixen malaltia, els que se senten rebutjats, en general tots aquells que van sent exclosos per la nostra societat, preocupada més per l'afany de lucre que per la igualtat i la solidaritat.

Aquesta convicció, aquesta fe i confiança ens han d'empènyer en el nostre compromís, en la nostra militància, en la nostra vida. Estem cridats a comunicar "joia i esperança", i a ser testimonis que, des de la realitat quotidiana, amb uns altres valors, un "altre món és possible". Ens calen signes de solidaritat, de justícia i d'igualtat, i en aquesta recerca ens retrobem amb tots aquells homes i dones de bona voluntat que creuen en aquests valors, des de qualsevol pressupòsit ideològic o vital. Aquesta ha de ser la nostra Pasqua!

A llarg d'aquest darrers mesos, l'ACO ha ofert diversos moments de reflexió als militants. Els que n'hem pogut gaudir, hem refrescat el què és la Pastoral Obrera, el que significa aquest mot. Som Església, com han debatut els responsables de zona i consiliaris en la Jornada conjunta que s'ha realitzat, i com a tal tenim una dimensió comunitària que va més enllà de les institucions i moviments.

L'Església ha de ser un espai compartit de fe i d'esperança en Jesús ressuscitat, viscuda per cadascun i cadascuna de nosaltres a vegades de forma diferent, però sempre amb un sentit comunitari i celebratiu. I aquesta comunitat la vivim des del nostre ser treballadors, en solidaritat amb la classe obrera, per anunciar Crist i per deixar-nos convertir pels valors d'aquesta classe. No podem oblidar aquesta doble dimensió de l'ACO: som cristians en el món obrer i obrers en l'Església.

Per acabar, animem-nos a participar al Consell. Com ja hem dit, serà un moment conjunt de reflexió i revisió. Preparem-lo amb il·lusió, i que tothom que hi participi com a representant de grup ho faci amb esperit fraternal. L'ACO és la nostra petita comunitat eclesial i ens pertany a tots, laics i laiques, consiliaris i consiliàries. I quan "dos o més estan units en el seu nom", l'Esperit hi és present.

Construint el moviment, col·laborem entre tots a fer que maduri la nostra fe i el nostre compromís, des de la Revisió de Vida i l'Estudi d'Evangelí, però també des del sentiment de pertinença a una comunitat més àmplia, més diversa i complexa, però per això mateix més enriquidora. Una Església que vol estar compromesa amb el món i amb la seva realitat, que per a nosaltres és el món del treball i el compromís amb els desfavorits.

Que gaudim d'una BONA PASQUA. Que el ressuscitat dignifiqui la nostra vida i la dels qui ens envolten. I que el Consell ens ajudi a tirar endavant els projectes personals i comunitaris de tots els i les militants.

Trens d'anada i tornada

PEPE BAENA

CONSILIARI DIÒCESI DE TERRASSA

les aturades, de tot el que veiem a través de la finestra, del company de seient... La imatge del tren ens pot ajudar a rellegir el pas de la nostra vida, l'aspecte pasqual de les nostres passes en aquest món que ens ha tocat viure.

Ara que estem a punt de celebrar la Pasqua podem plantejar-nos si donem un altre pas significatiu en la nostra vida. La paraula Pasqua significa "pas" (de l'hebreu *pésaj*). Sí, el pas amb els altres, amb un mateix per fer realment la voluntat de Déu: que és només sentir-nos estimats i alliberats per ell en tota la nostra profunditat humana. El pas de la quantitat d'anys viscuts a la plenitud de la qualitat de la Vida que no caduca. El pas que fem acompanyats per Jesucrist que ja va fer el Pas Definitiu de la mort a la vida, del vers a la poesia, de la història a la utopia. El pas que significa transformació personal i col·lectiva sense negar la condició humana. El pas que obre portes i no les tanca per als qui vénen darrere. El pas que no és un passar de llarg sinó un eternitzar les nostres passes i petjades del camí. El pas d'escriure la vida amb una mà a pintar el Regne de Déu amb les dues mans de tot cor.

La conversa amb dues dones, diferents i semblants a la vegada, en el context d'un viatge de tren em va permetre conèixer-les i que em coneguïn. Unes dones d'origen llatinoamericà, divorciades del marit, treballadores amb condicions precàries, lluitadores pels seus fills... Quan anava a Barcelona vaig trobar-me l'Elena que està ficada a la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca (PAH). Treballa d'enquestadora i guanya diners segons les enquestes que fa. M'explicava que, malgrat les dificultats i la desconfiança quan truca a les portes, sempre s'ha trobat amb bones persones que l'han acollida a casa seva amb molta amabilitat i tendresa. La conversa es feia més interessant com més ens acostàvem al nostre destí coincident. La crisi econòmica, l'educació dels fills, la consciència social de la gent, els patiments de tantes famílies,

l'esperança... Molts aspectes vitals que van omplir el trajecte amb molt de gust.

A la tornada vaig gaudir de la companyia de la Gladiz, mare de dos germans que vénen a la catequesi i al MIJAC de Bellavista, que em va trencar la imatge que en tenia de dona tímida i discreta. A poc a poc vàrem agafar confiança per parlar de les nostres vides amb naturalitat. El treball per viure amb dignitat, l'educació dels fills, les diferents confessions cristianes, la fe relacionada amb la vida real i senzilla de cada dia, el MIJAC, el canvi de direcció en el camí, la terra natal, l'esperança... Temes i temes que anaven sorgint entre preguntes i respostes. També la curiositat es feia més punyent com més ens acostàvem a les nostres estacions respectives. Vaig agrair la trobada amb la Gladiz perquè es va expressar més que en totes les reunions de pares i mares a què ha assistit. Coses del tren!

No hi ha cap dubte que Jesús, quan va fer aturada a l'estació del Pou de Jacob, volia que aquella dona samaritana donés el seu pas definitiu per ser veritablement lliure i el compartís amb els altres: «*Molts dels samaritans d'aquell poble van creure en ell per la paraula de la dona, que assegurava: "M'ha dit tot el que he fet." Per això, quan els samaritans anaren a trobar-lo, li pregaven que es quedés amb ells. I s'hi va quedar dos dies. Per la paraula d'ell mateix encara molts més van creure, i deien a la dona: "Ara ja no creiem pel que tu dius. Nosaltres mateixos l'hem sentit i sabem que aquest és realment el salvador del món."*» (Jn 4, 39-42).

No sé quan he de baixar del tren, però prego constantment al Cap d'Estacions que jo mai deixi passar l'oportunitat de fruit del recorregut d'una manera activa amb els altres. Perquè els trens són d'anada i tornada però no pas les persones. Quan arribem al nostre destí, Déu ja dirà la seva eterna Paraula. Michel Quoist, consiliari francès de la JOC, és molt explícit respecte a la missió que hem de tenir durant el nostre viatge:

He tancat el llibre i he obert els ulls, t'has sortit amb la teva, Senyor... Ja no estic sol, aquí hi ha els meus veïns, els del meu vagó..., i els altres són aquí, cadascun amb la seva vida, les seves rialles, les seves paraules i els seus silencis, les seves alegries i les seves penes... Són aquí en el mateix tren, en el mateix viatge, avancen amb mi, al mateix ritme, junts durant hores i cap a la mateixa destinació. Així és el tren, així és la vida. Una mirada, un somriure, una paraula...

L'economia de l'ACO

On som i cap on anem

COMISSIÓ D'ECONOMIA

Com cada any, des de la Comissió d'Economia i el Comitè General us volem explicar la situació econòmica del moviment de l'any 2012 i les previsions per al 2013. És important que us mireu aquestes dades, i hi reflexioneu. Són el reflex de les nostres activitats col·lectives com a moviment, de les nostres **prioritats comunes**, més enllà de la vida dels grups que són l'essència del moviment.

La Comissió d'Economia de l'ACO ha continuat la seva tasca. Vol ser una feina militant, no només de passar comptes i fer balanços. Com es comenta a la Carta Econòmica, l'economia d'un moviment com el nostre és alguna cosa més que fer números. És un compromís de solidaritat, per poder avançar plegats en aquelles activitats que faciliten la nostra identitat com a Església i col·lectiu humà, per tal d'afavorir el nostre compromís personal i la nostra maduresa en la fe.

Enguany, i seguint els acords del Consell de Lleida, la comissió ha animat el debat sobre el nou coordinador i la recerca de recursos per finançar-lo. Com ja es va informar a la Jornada General de l'octubre passat (recordeu el fulletó amb "l'home vestit amb una bóta?"), no ho hem aconseguit. La resposta dels militants no ha permès al Comitè General prendre una decisió amb claredat, basant la nova contractació en les quotes per tal de mantenir el nostre desig d'autofinançament, que ens fa ser més lliures.

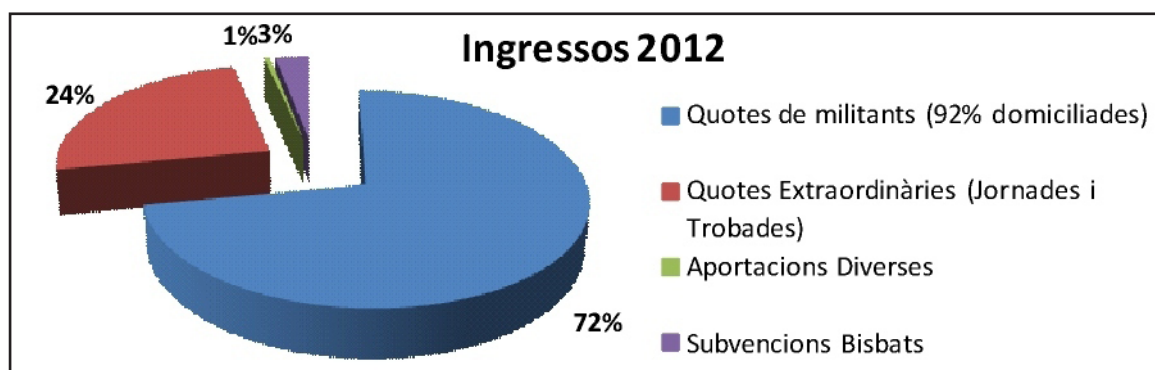
Més enllà de les xifres i la seva valoració, pensem que seria molt interessant que els grups reflexionessin sobre aquests resultats, en relació amb el nostre compromís amb el moviment, i les conseqüències que se'n deriven respecte al funcionament quotidià de l'ACO. A la darrera plana del fulletó esmentat es fan unes petites reflexions que ens poden servir de pistes.

Al Consell de Lleida vam decidir entre tots que era necessària una nova persona alliberada a la coordinació per donar suport a les activitats i necessitats del moviment. No ha estat possible des de l'autofinançament. Probablement la situació actual de crisi no ha ajudat gens a la decisió dels militants, però hem de saber aprofitar aquest procés de debat per repensar quin és el sentit de la nostra contribució econòmica al moviment.

Com ja hem dit, és una **contribució solidària** a un col·lectiu que vol avançar comunitàriament, amb sentit d'Església i de pertinença al món obrer, per afavorir els militants en el seu procés personal de fe i de compromís. D'aquesta ajuda mútua neix el sentit de moviment! No és una quota a un club ni a una entitat cívica. Una vegada més recordem que, per a l'ACO, l'economia ha de partir de quatre eixos fonamentals (Carta Econòmica): *l'autofinançament, la solidaritat, la transparència i la coresponsabilitat.*

Per últim volem recordar que la voluntat de la comissió i de tot el moviment és que els comptes de l'ACO siguin clars i transparents. Qualsevol dubte que tingueu o aclariment que necessiteu, no dubteu de plantejar-lo. Volem que totes les persones de l'ACO siguin conscients de quines són les despeses col·lectives i per què les fem, quan es van decidir i en quin context. Qualsevol militant, grup o zona pot demanar-ne explicacions! Per a l'ACO això no ha de ser un signe de desconfiança, sinó, al contrari, un signe d'estimació i compromís amb el moviment.

Som conscients que en aquest article no podem donar a conèixer totes les dades econòmiques amb minuciositat. Només les dades econòmiques més rellevants i els nostres pressupostos, que han estat discutits i aprovats pel Comitè General. Vol ser un pas de transparència, i esperem que animin

un debat sobre quines són les prioritats i la forma de treballar de l'ACO. Els responsables de zona les coneixen amb més detall.

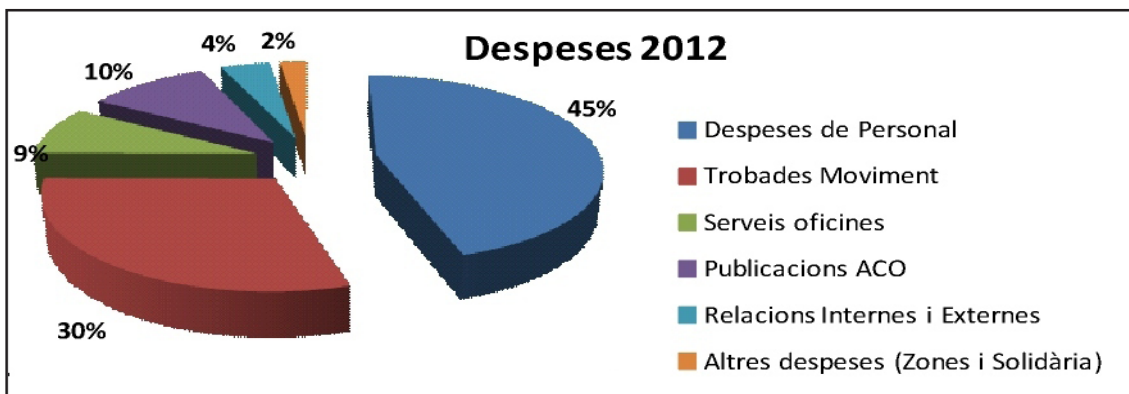
Resum de comptes de l'exercici 2012

Novament aquest any, malgrat la situació econòmica del país i de moltes llars, hem aconseguit mantenir els ingressos al moviment, tot i que fa tres anys que no apugem les quotes. Les baixes que es van produint al moviment, així com les rebaixes en la cotització, justificades moltes vegades per les dificultats econòmiques de les famílies, es veuen compensades per altes o per donatius de militants.

L'any 2012 hem tingut **ingressos** per valor de **111.295 €**, que s'han distribuït de la manera següent: (vegeu el quadre de la pàgina anterior)

Com l'any passat, els ingressos d'aquest exercici han estat superiors als pressupostats (+ 9.100 €), amb un valor promig de la quota d'uns **124 €/any**. Aquest increment es deu fonamentalment al fet que enguany hem fet aflorar en els comptes totes les activitats que realitza el moviment general, encara que algunes estiguin finançades totalment pels participants.

A tresoreria, a 31 de desembre, teníem **67.154,11 €** disponibles per al 2013, que ens

han d'ajudar a fer front a les despeses abans del primer cobrament de quotes. Aquest any 2013 no retindrem diners per al fons del Consell i per a l'Assemblea del Moviment Mundial de Treballadors Cristians (MMTC), ja que ambdós esdeveniments es desenvolupen al llarg del 2013 i estan en els pressupostos 2013.

En relació a les **despeses**, hem tingut sortides per valor de **106.348 €**, el que fa que el balanç presenti un superàvit de **4.947 €**! No està gens malament. Aquest estalvi/superàvit l'hem d'agrair a l'esforç de tothom, des de la coordinació i secretaria fins a les zones/diòcesis i els militants. Tots plegats hem intentat treballar de la forma més austera possible, carregant al moviment les mínimes despeses possibles, amb moltes iniciatives per autofinançar les nostres activitats.

Aquest superàvit ens permetrà encarar amb una certa tranquil·litat el Consell vinent, que genera despeses bastant considerables.

Com es pot veure a la gràfica, la despesa de Personal és la més elevada, ja que es tracta del sou de les dues persones que tenim alliberades: la coordinadora, a temps complert, i l'administrativa, amb dedicació parcial. Gràcies a la seva tasca, juntament amb la feina del Comitè General, el moviment pot coordinar-se i manté un projecte comú d'activitats, formació, iniciació, relacions amb altres moviments nacionals i internacionals, etc., que enriqueix l'ACO i tots els seus integrants. Un repte actual i de futur és aconseguir que aquesta riquesa arribi de manera més clara a tothom, i que la puguem comunicar a les persones del nostre entorn eclesial i social, com

a aportació del moviment en aquests moments de cerca d'esperança i d'un cert desànim per part de molts col·lectius.

En el concepte de Trobades Generals s'hi inclouen la Setmana Santa, la Jornada General, la Jornada de Formació, la Trobada d'Iniciació, els Exercicis d'Estiu, les Trobades de Responsables a Catalunya i a Madrid, i la Trobada d'Intercambio". Majoritàriament aquestes activitats s'autofinancen a partir del que paguen els assistents, i no representen despesa per als comptes generals.

Pressupost per a l'exercici 2013

Aquest és un any excepcional quant a despesa. El Consell i l'Assemblea de l'MMTC la incrementen considerablement, i està previst que es generi un dèficit. A més, s'espera que hi hagi un descens en les quotes dels militants, tenint en compte la tendència que es detecta aquests darrers mesos, en què algunes persones demanen reduir la quota per motius econòmics i laborals. Simultàniament, i a causa de la reforma laboral, hem deixat de gaudir de rebaixes en la cotització com a empresa per la contractació d'una persona de més de 45 anys.

El Comitè General ha acordat un pressupost de **121.014 €** en ingressos, tenint en compte que part d'aquests ingressos provenen del fons acumulat aquests darreres anys per fer front als dos esdeveniments abans esmentats (5.100 €).

Donada la previsió de despesa i els resultats esperats per al 2013, el Comitè General ha optat per *augmentar la quota* amb l'IPC del 2012, ja que feia tres anys que restava invariable i les despeses

En què creiem?

COMISSIÓ DE FORMACIÓ

Avui fem memòria del document d'ACO núm. 15, **En què creiem?**, escrit per Josep Lligadas, i publicat l'any 2005.

Alguns trets d'aquest material

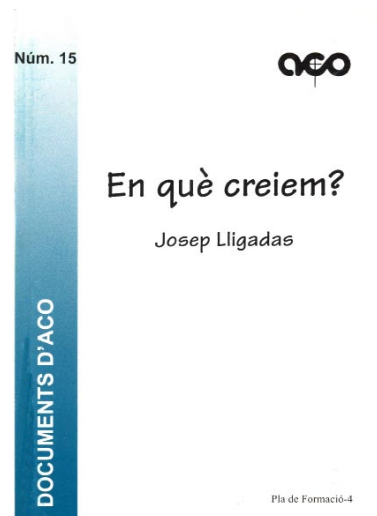
El document és una breu i sintètica presentació teològica de la nostra fe cristiana.

Consta de 46 pàgines, i s'estructura en 9 capítols anomenats:

- Una història que ve de lluny.
- Els Evangelis i la Bíblia.
- Creure en Jesús.
- Déu el Pare.
- L'Esperit que és amb nosaltres.
- Una manera de viure.
- La comunitat dels creients, l'Església.
- Més enllà d'aquest món.
- La fe, una crida.

El llenguatge directe i molt planer ens demostra que teològic no vol dir pas obscur i complicat. Així doncs, ens consta que és un material utilitzat per grups d'adults i de joves que demanen el bateig o la confirmació.

És, per tant, un bon resum de les qüestions fonamentals que componen la nostra fe, vistes

des d'un punt de vista compromès i militant. I, com se'ns diu en la introducció, en un món en el qual costa de transmetre la fe, és molt important que posem bons fonaments a allò que som i vivim.

Si no el teniu, el podeu trobar en format paper a la seu de l'ACO, o també us el podeu descarregar de:

<http://treballadors.org/aco/ca/formacio>.

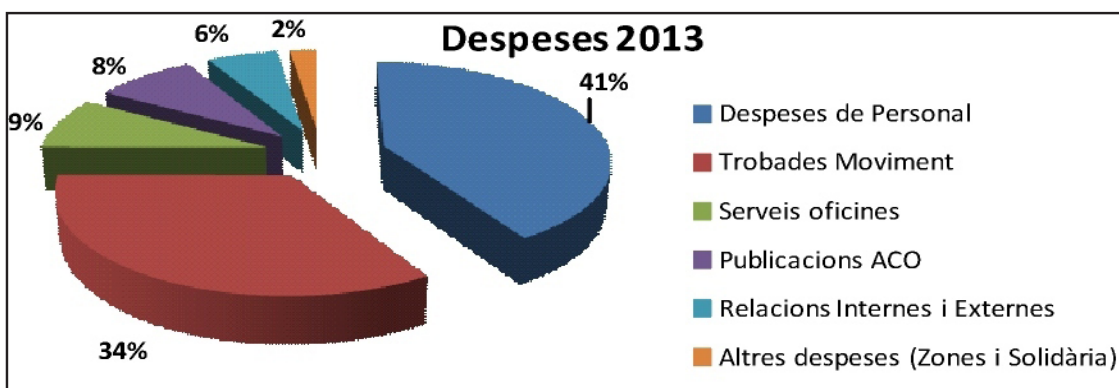

generals s'han anat incrementant. Aquesta apujada ens ha de permetre afrontar l'any actual amb una previsió de dèficit de només 4.000 € aproximadament. També s'ha decidit que pel juliol, passats ja el Consell i l'Assemblea, l'ACO revisarà la situació dels ingressos i despeses per poder finalitzar l'any acostant-nos tant com puguem a l'equilibri en el balanç econòmic.

Pel que fa al pressupost, les principals propostes que es fan són:

- augment del sou de les treballadores segons l'IPC català de l'any 2012.

- previsió de major despesa pel local, donada la situació d'imminent trasllat a Santa Madrona.
- manteniment de les despeses en publicacions.
- increment respecte a l'any passat de les despeses en trobades del moviment, pel Consell, i en relacions externes, per l'Assemblea del Moviment Mundial de Treballadors.
- es preveu un manteniment en els ingressos per quotes domiciliades i subvencions respecte a l'any 2012, gràcies a l'augment d'aquestes, i una davallada en les quotes directes.

El movimiento de Mali de los trabajadores creyentes

PERPÉTUE DAKOPOU, SECRETARIA NACIONAL MTC MALI

Creado en 1985 y con base en cuatro ciudades (Bamako, Ségou, San y Mopti) y núcleos en otras dos (Sikasso y Kayes), el MTC Mali agrupa trabajadores de confesiones religiosas diferentes: cristianos y musulmanes se reúnen juntos en un mismo grupo. Desde su creación hasta hoy el MTC Mali ha llevado diversas acciones.

Actúa para la formación, la educación y la sensibilización de los trabajadores. El MTC actúa también en relación a los parados a través de su formación en informática en el seno de la CAC (célula de acogida de los parados) así como con las trabajadoras familiares a través de los centros de formación en alfabetización (lengua bambara), en costura (bordado a mano), en higiene-salud y en cocina.

Como que la educación se da en barracones, con maestros sin contrato, que trabajan en escuelas privadas o comunitarias cuyos derechos son ultrajados en Mali y no tienen ninguna protección social..., el MTC Mali lucha desde hace años por un trabajo decente a favor de estos maestros. También durante estos tres últimos años se han organizado otras formaciones no menos importantes financiadas por el WSM (Solidaridad Mundial, ONG del movimiento obrero cristiano de Bélgica), como la formación sobre "el género", sobre "derecho".

A pesar de todos estos problemas contra los que lucha el MTC Mali, una noticia ha venido a poner nuestro país en una situación dramática: la crisis del Norte del país con la ocupación de dos terceras partes de Mali por grupos islámicos. Las tres regiones del Norte, especialmente Gao, Tambouctou, Kidal y ciertos círculos de la región de Mopti, desde Enero 2012 han sido escenario de violentos combates entre el ejército y ciertos grupos armados. Se han saldado con la ocupación de estas zonas por estos grupos armados provocando desplazamientos masivos de población desde finales de Enero hacia los países vecinos y el sur de Mali (Mopti, Ségou, Sikasso). Cerca de 400.000 desplazados (mayormente mujeres y niños) que han huido de los combates abandonándolo todo. Las condiciones de albergue son precarias: alrededor de 50 personas por 3 habitaciones y una letrina, dos o tres familias

en una sola habitación, los niños, las mujeres encinta duermen sin mosquitera y a veces en el mismo suelo, los utensilios de cocina y de aseo son casi inexistentes. Todo esto conlleva varios problemas como la malnutrición y los contagios de enfermedades.

El MTC Mali no quiere quedar al margen frente a esta situación. Un grupo nuevo de Mopti nos explica lo ocurrido:

E: Cuando Gao cayó (lo cual nos parecía imposible) fue el pánico; itodo el mundo huía!..., empezando por los militares que ponían su familia a salvo. Los billetes del bus se vendían hasta a 12.000 cfa (el precio ordinario es de 7.000). Yo me dije: "Es que se tiene el derecho a huir, ¿sin acoger los cristianos de Gao, Tombouctou, que lo han abandonado todo? ¡Nos quedamos para acogerlos primero, antes de ponernos en seguridad!" Pero durante todos los meses que han seguido, esto nos ha marcado. Uno se preguntaba: "Acaso los musulmanes vecinos del barrio, van a apoyarnos o ¿nos van a vender?" Porque es así como Gao ha caído, había traidores en la ciudad. Ahora sabemos que estamos protegidos por toda la población.

K: ¡Mi mujer estaba a punto de dar a luz! Y Sévaré se había vaciado completamente: ¡sin médico, sin nadie en el hospital o en la maternidad, sin farmacias abiertas! Por suerte el médico que la seguía se había equivocado de varias semanas. ¡Ella dio a luz tres semanas más tarde! ¡Todo fue bien! Pero los que quedaron, son los autóctonos, y los que como nosotros no teníamos medio de transporte propio. El precio del litro de gasolina que es a 700 cfa ¡subió hasta 2.000!

A: Fui a la celebración de Navidad. En la Iglesia había quizás 40 personas mientras que inormalmente son más de mil! ¡Era inimaginable! La gente había marchado hacia los pueblos, o a Bamako, o estaban escondidos en sus casas, ¡durante un mes fue el vacío completo!

N: Marchar cuando hay mucho riesgo de violencia, ¡no es huir! Jesús bien fue transportado por sus padres a Egipto, ¡porque había peligro! Lo que yo dije a X que dudaba, le dije ¡"hay que marchar"! Dios os ha dado un poder; hay que salvar la vida y guardar este poder ¡para servirlo todavía!

A nivel nacional, fue convenido que los militantes MTC Mali acogerían en su casa, los militantes del norte que tuvieron que huir y ponerse a salvo. Por suerte no ha sido necesario por el inicio de la guerra, el 11 de Enero de 2013, y el principio de la reconquista del Norte. No es con alegría que vemos la guerra en nuestro país, porque conocemos las consecuencias (muertes, violencias, destrucciones...), pero ello se vuelve inevitable,

pues el diálogo no es posible con aquellos que solo hablan el lenguaje de las armas.

Aprovechamos también la ocasión para lanzar una llamada solemne a todos los militantes del MMTTC para que conjuntamente podamos ayudar a nuestros hermanos y hermanas víctimas de ésta guerra.

Foto: El Consejo nacional en Enero 2013

Vida de grup

M. ROSA COSO

GRUP MAGÒRIA - ZONA BAIX LLOBREGAT

Aquest curs hem anat treballant algunes de les pautes per a diferents Revisions de Vida. No ha estat fàcil, ja som grans i portem la motxilla bastant plena; però el consiliari, Lucio, el responsable Pruden, l'empenta de l'Àngela i la sinceritat de la Núria ens ajuden a anar endavant.

En el punt de treballar la nostra espiritualitat, recordo les paraules del nostre company Leonard Ramírez, que per culpa d'una malaltia ja fa temps que no ve al grup; deia: per a mi un aspecte de la pregària és parlar amb la Josefina (la seva esposa), i això també val a l'inversa, parlar amb el marit. El Lucio apunta que l'espiritualitat és la vida. Fem esment de les sessions d'Estudi d'Evangelis, de la celebració de l'Eucaristia, del recés de Setmana Santa, etc. Comentem la conveniència de llegir alguna Vida de Jesús. Buscant entre els llibres, trobo la que va escriure el 1936 François Mauriac, *Vida de Jesús*. La primera edició, traduïda, va ser publicada a l'abril de 1967. El

moment històric era diferent, però l'Evangelis és el mateix. A l'últim capítol, "Ecce Homo", que relata la mort i resurrecció de Jesús, Tomàs diu que no creurà si no el veu. Jesús li fa saber: benaurats els qui creuran sense haver vist. A continuació transcripció d'aquest fragment del llibre:

"Qui hi ha de nosaltres que no li sigui familiar l'alberg d'Emmaús? Qui no ha fet mai aquest camí, una nit que semblava tot perdut?"

El Crist en nosaltres era mort. Ens l'havien pres el món, els filòsofs, els savis, la nostra passió. Jesús per nosaltres ja no existia sobre la terra. Seguïem un camí i algú caminava al nostre costat. Estàvem sols i no estàvem sols. És el vespre. Heus aquí una porta oberta: aquella foscor de la sala, on el foc encès només il·lumina la terra piconada i fa moure les ombres. Oh pa romput! Oh porció de pa consumat malgrat tanta misèria. Resta amb nosaltres perquè el dia declina. Des d'ara en el destí de cada home hi haurà sempre aquest Déu a l'aguait."

Gestos des de baix

MONTserrat FORCADELL

GRUP LA GUARDERIA-ZONA BESÒS

El dia 10 de novembre vam fer la celebració de la Castanyada de la zona Besòs a la parròquia de Sant Pau de Badalona. La trobada, sota el lema "Davant de la realitat actual: alternatives", tenia com a ponents Manel Andreu, que faria una exposició sobre els actuals assentaments del Poblenou; Pedro Martínez, que, com a integrant de l'assemblea permanent dels indignats de Sant Adrià, exposaria la situació i actuacions actuals del moviment del 15 M a casa nostra; i tres representants de la "Cooperativa del Banc del temps de Badalona Indignada", per explicar el seu projecte.

15-M Sant Adrià

El primer ponent deixava clar que el Moviment sent la necessitat d'organitzar-se i plantejar diversos actes com petits mercats d'intercanvi, on es fan xerrades sobre el decreixement econòmic i autogestió, així com manifestacions.

També prenen consciència de les persones que pateixen a la seva ciutat i neix el Nucli d'autogestió que dóna forma a:

1.- Punt de informació, és a dir, un punt físic on hi hagi assessorament en diferents aspectes (jurídics, del propi moviment, legals...).

2.- Botiga de productes gratuïts, on es pot deixar allò que no ens fa servei a casa perquè ho agafin aquelles persones que ho necessiten de manera gratuïta.

3.- Banc del temps on cadascú pot donar un temps seu mesurat en hores pel temps d'una altra persona. Això ha de permetre generar una xarxa cooperativa en la qual tothom qui vulgui pot col·laborar.

Tot aquest projecte requereix locals i cal buscar-ne la cessió a canvi del manteniment sense haver de pagar un lloguer.

Porten a terme altres accions a la població per tal d'ajudar els veïns, com la conversió d'una fàbrica abandonada en un hort urbà on persones sense recursos se'n poden aprofitar amb l'autogestió.

Projecte Banc del Temps

«El projecte del Banc del Temps s'ha de viure com una eina que ens permet veure a cadascú de nosaltres dos aspectes:

- Què sé fer?
- Què necessito?»

«És una proposta que es basa en el fet de crear una xarxa social, això ens permetrà guanyar confiança i conèixer millor la resta de persones amb les quals vivim. Actualment tenim una societat en què s'ha perdut aquest valor, on un mateix vol ser el centre i la resta estan en un altre nivell.»

L'hora serà la moneda de canvi, independentment del tipus de feina que es faci, recuperant així la igualtat i la cooperació de tots els treballadors.

La gestió es realitzarà des de les assemblees amb periodicitat mensual i cal un espai físic per coordinar les persones tot i ser a Internet.

Després de gairebé un any donant-li forma ha arribat el moment de fer-lo conèixer, expandir-lo i omplir la cooperativa amb persones amb ganes de participar en el projecte.

Assentaments

L'exposició del Manel Andreu ens va permetre acostar-nos a la realitat dels assentaments del Poblenou. Se situen en solars buits, fàbriques o edificis de cases abandonades i estan ocupats per immigrants de diverses nacionalitats: senegalesos, portuguesos, romanesos... Fa anys que hi són, es pot trobar persones que fa quinze anys que van arribar i continuen en situació precària. Oficialment hi hauria 735 persones majoritàriament al Poblenou Besòs, molts sense llum ni aigua, molts sense papers, que no poden ser atesos ni pels serveis socials: a aquests efectes "no existeixen"...

El mes d'abril de l'any passat, en un d'aquests assentaments, van morir quatre joves romanesos per culpa d'un incendi. Aquest fet va provocar la implicació dels veïns demanant unes condicions dignes per a totes aquestes persones a

l'ajuntament fent propostes com ara:

- Ampliar l'acollida en pisos.
- Habilitar pisos de protecció oficial on puguin aportar una part del lloguer.
- Habilitar barracons per viure dignament en el propi assentament, mesura que el consistori considera impensable perquè diu que actuaria com a crida per a nousvinguts.

De moment no hi ha canvis, sinó que continuen desallotjant-los dels seus habitatges perquè és el propi ajuntament el que pressiona els propietaris a denunciar l'ocupació per actuar de manera legal. Tot això només fa que es traslladin, però no que marxin ni de Catalunya ni d'Espanya.

Els seus recursos són molt pocs i gràcies a la coordinació de diverses entitats de la zona se subministren aliments, hi ha algunes actuacions sanitàries i assistència de formació i treball i també jurídica.

A més hi ha aportacions dels propis veïns de la zona perquè senten que aquestes persones tenen els mateixos drets que ells. Saben que l'Administració està actuant de manera irresponsable sense donar la resposta necessària. Cal que tots ells recuperin la seva dignitat per poder tenir capacitat de reacció i lluita.

Tots aquests testimonis han donat llum a situacions i projectes potser no gaire coneguts per cadascun de nosaltres i que ens poden ajudar a lluitar entre tots per la dignitat de les persones i la justícia social, pensant en qui som com a moviment ACO.

Com ja és tradicional vam tancar la trobada amb un sopar comunitari ple de caliu on vam gaudir dels dolços compartits a l'hora de les postres i on ningú trobava el moment de marxar.

Córdoba, la madurez

LOLY PINO

DIÒCESI DE CÒRDOVA

Soy militante en iniciación de Córdoba, algunos ya me conocéis porque he asistido a dos Intercambios (este año y el anterior). El sábado 26 de enero tuvimos un encuentro en la federación de Córdoba. Ha sido el primer encuentro al que he asistido de este tipo, estuvimos unas 18 personas más los pequeños. Había militantes de todos los equipos de Córdoba, desde los más veteranos hasta los más jóvenes. El encuentro estaba dividido en dos partes, una pequeña charla por la mañana y por la tarde intercambio de experiencias.

Por la mañana Javier Cámara nos daba una charla sobre "Madurez en la vida y en la militancia", que fundamentalmente se centró en la responsabilidad del militante, del papel que tiene el equipo en ello y como la RVO nos ayuda a profundizar en nuestra responsabilidad y madurez como militantes cristianos. También recuerdo que reflexionamos sobre la responsabilidad dentro del Colectivo ACO, y lo que más me llamó la atención era la importancia de ir tomando responsabilidades dentro del colectivo como un servicio a los demás y la necesidad de renovar esas responsabilidades.

Por la tarde, creo que hubo un intercambio de experiencias sobre cómo se va viviendo la madurez en la militancia. Y digo creo porque el equipo de iniciación tuvimos un trabajo a parte con Javier. Fundamentalmente resolvimos dudas sobre la iniciación a la ACO y la forma de tra-

bajar, así como la inevitable comparación con la JOC. Recuerdo que lo que más me gustó fue la perspectiva de que en la ACO no hay fecha de caducidad. Tu militancia no está supeditada a un ciclo de tu vida que termina, como la JOC, sino que se desarrolla a lo largo de toda tu vida. La experiencia de Javier como militante nos resultó sorprendente, primero por el tiempo que lleva militando y segundo por el hincapié que hacía en la importancia del equipo para seguir en la brecha y cómo el equipo te acompaña en las distintas etapas por las que pasa tu vida.

Me gustó mucho el encuentro y es que cada vez que nos juntamos y oramos-reflexionamos sobre este tipo de cuestiones siempre encuentras en el otro elementos que son comunes, aunque sea de otro equipo y su ciclo vital sea distinto al tuyo. Supongo que esa es la grandeza de la RVO y del equipo.

Viure amb esperança en temps de crisi

DAVID MASOBRO

GRUP AVE - ZONA VALLÈS ORIENTAL

Els dies 6, 7 i 8 de desembre, va tenir lloc a la casa d'espiritualitat dels Missioners Oblats de Pozuelo de Alarcón l'intercanvi d'ACO "Ser creyentes en tiempos de crisis". Crec que van ser uns dies d'esperança, de poder mirar la crisi des de Déu. Un Déu que camina amb els pobres i exclosos d'aquest món.

Els primers dos dies Pepe Moreno, capellà de la diòcesi de Mérida-Badajoz, ens ajudà a realitzar una lectura creient de la crisi actual, i ho va fer amb el "format" d'una Revisió de Vida i treball de grups, la qual cosa va permetre compartir totes les experiències, persones, mirades de la crisi que portàvem al cor. A la trobada hi havia militants de Catalunya, Còrdova, Alacant, Madrid i Bilbao i això va fer que els moments de compartir, tant en petits grups com en el grup gran, fossin de gran riquesa.

En el Veure vam parlar de com ens afectava la crisi en l'àmbit personal, familiar, veïnal, de moviment... Ens feia particularment mal la pèrdua progressiva dels drets socials que s'han aconseguit amb tant d'esforç, l'actitud indiferent de les autoritats polítiques i eclesiàstiques, i també que sovint la nostra actitud era individualista o de bloqueig i desencís. Però constatarem també que hi ha raons per a l'esperança. Les crisis ens poden ajudar a descobrir allò que és realment necessari en la nostra vida. Ens fan més receptius i solidaris als problemes dels altres. I tots vam compartir realitats joioses, signes del Regne que es troben ja aquí entre nosaltres: el moviment 15-M, plataformes contra els desnonaments, cooperatives, ajut a immigrants sense papers...

En el Jutjar ens vam preguntar quines eren les actituds fonamentals que el nostre món necessita de nosaltres. Diu Pau a la carta als filipencs (Fil 2,5) "Tingueu els mateixos sentiments de Crist". Quins dels sentiments de Crist són ara els que més ens fan falta? I aquí compartírem valors com deixar-se

afectar per la realitat, ser generosos, saber estar al costat dels més pobres, prendre riscos, el servei, ser universals i comunitaris o fer-ho tot en nom de Crist.

I en el moment de l'Actuar sorgiren molts compromisos des del cor. Com l'home que en l'Evangeli troba un tresor de gran valor i, per l'alegria que experimenta, ven tot el que té i compra aquell camp (Mt 13, 44-52). I és des del cor que van sorgir diferents compromisos, familiars, laborals, de transmissió de valors, de denúncia profètica, de més austeritat i de transformació de la realitat de les nostres ciutats i pobles.

I la trobada va concloure amb un taller sobre el 15-M preparat pels militants de Madrid, en el qual ens van explicar tot el procés de gestació del moviment, com s'ha anat reconduint després de les acampades a les grans ciutats de l'Estat i els fruits que encara produeix. Entre els testimonis que van venir per parlar sobre la seva experiència del 15-M, em va fer pensar el d'un noi de Madrid que va dir que ell, que era ateu convençut, havia quedat frapat pel fet que vam començar la reunió amb una pregària, però que quan parlàvem del compromís decidit envers els més afectats per la crisi se sentia com un més de nosaltres. De fet, continuava dient aquell jove, estava agraït al moviment del 15-M perquè el fet de poder lluitar en favor dels exclosos li havia canviat la vida.

Agraeixo també molt els moments de pregària en comú, els descansos, el bon humor, les converses al passadís, la presència de nens petits, i la trobada solidària amb el grup que estava acampat a Madrid, protestant contra els desnonaments.

Van ser dies generadors d'esperança, de sentir-nos més moviment, de saber veure signes d'esperança enmig de les dificultats i d'agafar forces per reprendre el nostre compromís en els nostres llocs d'origen.

ACO Nou Barris participa a la plataforma “Nou Barris cabrejada diu prou!”

L'ESCLAT - ACO NOU BARRIS

Nou Barris és un dels districtes més combatius i actius de Barcelona, amb una trajectòria de reivindicacions veïnals que, sumant esforços, han aconseguit moltes de les millores dels nostres barris. També és, però, un dels districtes on les famílies estan i estem patint més els efectes de la crisi.

L'impacte de la crisi, amb un greu increment de la taxa d'atur, el nombre més elevat de desnonaments de Catalunya (al barri de Ciutat Meridiana), la detecció de problemes de desnutrició en els nens del districte, etc., han anat units a retallades en els àmbits de salut, sanitat, ensenyament i uns serveis socials, col·lapsats, que han incorporat l'atenció de famílies que, fins ara, no s'havien trobat en situació de necessitar-ho.

La indignació entre els veïns/es va anar creixent davant de la situació i de les actuacions de les administracions. I, així, es va arribar a una primera assemblea abans de l'estiu convocada pràcticament de boca a orela.

Es va constatar que gent de diferents entitats, col·lectius i persones que no pertanyien a associacions coincidíem que calia fer alguna cosa davant la situació del districte i les polítiques que les administracions estaven, i estan, portant a terme. I que calia fer-ho junts, coordinats, perquè, sent molts, la nostra força i la nostra veu se sentiria més.

D'aquesta manera es va crear la plataforma **Nou Barris cabrejada diu prou!** Es va decidir el lema i el logo, que es va acordar penjar a tots els actes i a les entitats relacionades amb aquesta plataforma.

Vam consensuar un Manifest, en què es constata el greu impacte de la crisi econòmica, la manca de polítiques socials adequades per part de les administracions i es denuncia el greu retrocés dels avenços socials aconseguits. Vam manifestar que no podem callar davant les retallades del sistema sanitari, les agressions al sistema educatiu, la cultura, l'increment de desnonaments... i, per tant, exigim de les administracions actuacions i polítiques adreçades a pal·liar i revertir la situació, mantenint i reforçant el sistema públic.

Us convidem a visitar el lloc web que s'ha creat. Hi trobareu el *Manifest*, *Qui som*, *Recull de premsa i convocatòries*, entre altres informacions, així com un vídeo en què s'explica *per què estem cabrejats*. També, si voleu, us hi podeu adherir.

Fins aquest moment, hi ha més de 100 entitats, associacions, col·lectius, i moviments de Nou Bar-

ris, que s'han adherit a aquesta plataforma. I tots els actes que qualsevol dels adherits organitza es publica per convidar a participar-hi a tothom que vulgui, per tal de ser més i col·laborar solidàriament.

S'han fet tres assemblees fins ara i s'han començat a organitzar petites comissions en temes concrets que ens preocupen, com la salut, l'exclusió social, l'ensenyament... La plataforma vol pensar i presentar propostes concretes per temes concrets i pressionar l'Administració perquè les accepti.

Molts/es militants d'ACO de Nou Barris estem implicats en associacions, col·lectius, AMPA i, per tant, participem en aquesta plataforma. Tot i així, vam fer un pas més i, a l'assemblea d'inici de curs, vam decidir, com a zona, participar activament a la plataforma, com a ACO Nou Barris i, per això, ens hem adherit al Manifest.

A banda d'informar-vos d'aquesta experiència, volem compartir una reflexió que va sorgir a l'assemblea d'inici de curs: coincidim i participem de l'objectiu de la plataforma; però, com a ACO, des d'on?, què ens mou com a militants d'ACO?, què podem aportar, com a fet diferencial, quin és el nostre motor? Aquestes preguntes van donar una nova dimensió al compromís d'adhesió.

Coincidim que, en els moments actuals, hem de sumar esforços per aconseguir drets que són inherents a les persones com el dret a l'habitatge, a l'educació, a la salut. El nostre ser militant ens crida a l'acció. Hi afegim, però, com a ACO recollim reflexions que consten a la proposta de prioritat *Passem de la indignació a l'acció*: Aquesta acció col·lectiva i transformadora, com la fem? Quin valor afegit hi podem aportar? Vivim i transmetem que treballem per la construcció del Regne?

Reflexions, aquestes, que comptem compartir en els grups de RdV i el moviment, alhora que continuem treballant per la millora dels nostres barris, passant de la indignació, a l'acció individual i col·lectiva.

Podeu consultar el web de "Nou barris cabrejada diu prou":

<http://9bcabrejada.blogspot.com.es/>

Visita al Carmel de Mataró

RAMON COMPANYYÓ

POBLENOU III - ZONA BESÒS

Es exercicis de l'estiu passat, que tingueren lloc al Casal de la Pau d'Arbúcies la darrera setmana d'agost, van ser dirigits per la Maria Àngels Dresaire, monja carmelita del monestir de la Immaculada Concepció de Mataró. Durant els dies que vam conuiu amb la Maria Àngels, vam preguntar-li com és la vida en un monestir carmelita, com es guanyen la vida les monges, quins horaris fan, quantes són al Carmel de Mataró, quines edats tenen, etc. Aquestes preguntes no eren només fruit de la curiositat. Teníem ganes de saber més coses d'aquella dona que al llarg d'una setmana ens va iniciar en el coneixement de Santa Teresa i de Sant Joan de la Creu. També teníem ganes de sentir, una vegada més, de primera mà, quina és l'aportació de la vida contemplativa a l'Església, al món d'avui, i a cadascun de nosaltres. La Maria Àngels ens va explicar força coses i, en acabar els exercicis, vam quedar que a la tardor aniríem a Mataró a visitar la comunitat.

El dissabte 24 de novembre, vigília de Crist Rei, vam complir la promesa. Havíem quedat que participariem del res de vespres amb la comunitat i que després parlariem una estona amb les monges. S'entra al monestir per un pati típic del Maresme, senzill i cuidat com sol passar en totes les cases de monges, amb plantes i algun arbre. Em va transmetre serenitat. Ens va rebre la Maria Àngels i tot seguit vam anar a l'església ja que era l'hora de començar les vespres. L'església és austera i ben il·luminada. Les parets estan pulcrament pintades de blanc, excepte al voltant de l'altar on estan revestides d'una pedra de color gris. El terra és vermellós. El presbiteri està situat al bell mig, entre els bancs reservats a la comunitat i els destinats al poble. El conjunt no és gaire càlid però ens hi vam trobar bé.

En acabar les vespres, en una sala del monestir, ens vam reunir amb la comunitat amb l'excepció d'una monja que per la seva edat avançada i la seva salut precària no ens va poder acompanyar. Asseguts en rotllana, vam fer una roda de presentacions. Primer nosaltres i després elles. Actualment són 21 monges, la majoria catalanes. També n'hi ha de Mallorca, d'un monestir que es va tancar, i d'altres punts d'Espanya. Es van interessar per les activitats de voluntariat que els vam explicar que fem i ens van preguntar per la vida de les nostres parròquies. Va resultar bonic constatar com la clausura no els impedeix conèixer la vida de l'Església i la de la societat en general. No vam aprofundir en cap tema concret però els seus comentaris i preguntes posaren de manifest que estan ben "connectades" amb la vida. En l'any del cinquantenari del Concili Vaticà II, les monges que el van viure des de la vida consagrada, ens van explicar el que va suposar de renovació i engrescament per a les seves vides. La mare priora ens va fer un breu recorregut pels més de 350 anys d'història del Carmel de Mataró. Ens va parlar de les diferents cases on han viscut i dels fets més significatius de la seva llarga trajectòria. Una germana que va viure l'exclaustració per la Guerra Civil, ens va explicar la seva experiència amb senzillesa i sense dramatisme. També vam parlar dels mossens que, al llarg dels anys, han tingut relació amb el monestir. Alguns eren coneguts d'algun de nosaltres.

Crec que puc dir que es va crear una bona comunió entre els visitants, militants d'ACO, i les monges. Com va reblar una d'elles al final de la trobada, en la pregària ens hi trobem tots. En la pregària formem un monestir infinit i sense parets. Ens vam acomiadar, satisfets i reconfortats.

Vivència del dia de la vaga

LIRIA ROMÁN, MILITANT D'ACO
I CONSILIÀRIA DE LA JOC DE NOU BARRIS

El Jordi i jo anàvem en busca del piquet informatiu que havia sortit del lloc de trobada. Anem cap als grans establiments comercials: Mercadona, Corte Inglés. Ens trobem amb una gran massa d'unies 300 persones. Ens envaeix un sentiment de joia i sofriment alhora en veure tota aquella massa de gent que anava tancant comerços. Cares conegudes de la lluita veïnal i altres de més joves, indignats més radicals i violents en la seva actuació que els més grans anaven frenant.

Aturem la Meridiana a l'altura de Can Dragó. Aquest cop els dispositius policials preparats amb furgonetes antidisturbis ens envolten però no actuen. Continuem la marxa cap a Fabra i Puig i ens trobem amb el piquets del districte de Sant Andreu. Ens torna a envair la joia en saludar els companys dels moviments de la Pastoral Obrera. Continuem la marxa cadascú cap a la seu del districte. La guàrdia urbana ens anava obrint pas i fins i tot es va posar a tallar amb el seu vehicle les Rondes, quan un grup es disposà a fer-ho. ¿Potser també se'ls està retallant els drets i es troben més a prop del poble que dels polítics? Pel que fa als mossos suposo que donades les circumstàncies de la proximitat electoral tenien ordres de no actuar.

Quan tornàvem cap a casa, em trobo ma mare, de 80 anys, amb una veïna, que havien sortit en busca dels piquets. Se sentia tan indignada de perdre tot el que els ha costat tant de guanyar amb tantes lluites, que no era conscient de les seves limitacions físiques, i va sortir al carrer també.

A la tarda, sortim amb els de l'AVV de Roquetes cap a la mani. Aquesta vegada anem amb metro, donat que les forces no ens acompanyen per anar caminant. Baixem a Catalunya, per anar amb els moviments de la Pastoral Obrera. Portem la nostra filla Paula, actualment retirada del MIJAC. Es troba amb cares conegudes que li mostren gran entusiasme de veure-la allà. Venia amb por de no sentir-se còmoda

i no sabia si podria trobar els del seu institut. Però es va sentir bé donada l'acollida de tots aquells/es militants. Jo també em sentia plena de joia i impregnada d'aquell esperit de revolta i comunió que ens unia a tots els militants dels moviments joves i adults. Va ser una tarda reivindicativa i festiva alhora, amb cants i crits de protesta proclamant Jesucrist com a model d'alliberament.

L'endemà em tocava enfrontar-me a la feina amb companys que dubtaven de l'efecte de la vaga, si era oportuna o no. Una mica decebuda amb les decisions de la majoria d'ells/es, però alhora amb respecte i ganes de transmetre el que havia viscut el dia anterior. Almenys havia aconseguit que els companys que es quedaven a treballar amb els nois/es de l'Hospital de Dia d'Adolescents, fessin un debat sobre la vaga i el que està passant i com ens afecta. Ben aviat ens retallaran el càtering i els nois deixaran de prendre uns dels àpats principals que fan al dia.

Ara toca prendre consciència de la importància de la unió de la classe treballadora. Demanar els nostres drets i la nostra dignitat com a persona. La importància del treball des del comitè d'empresa. També sóc transparent en dir que els meus fonaments parteixen dels moviments obrers i cristians, que en nom de Jesucrist apostem per defensar la dignitat de la persona.

Avui diumenge a l'assemblea de la plataforma de "9 Barris cabrejada" ens comuniquen l'actuació dels mossos a les dues vagues generals, amb detencions il·legals de dos joves del districte, un menor d'edat, falsificant els fets i imputant càrrecs amb multes de 4.000 euros i pendents de judici penal. Volen tornar als temps de la repressió i de la por. Però tenim la sort de poder-nos organitzar i fer la força des del teixit associatiu. També cal saber transmetre aquesta necessitat i engrescar els qui més pateixen, que tan sovint tenim ben a prop, a la família, els veïns que no surten al carrer perquè no estan organitzats.

Parlem amb...

Montserrat Rubio i Àngel Mena, militants històrics de l'ACO

“Als inicis de l'ACO, el compromís al Moviment et podia portar a la presó”

ÀNGELA RODRÍGUEZ

GRUP PUJÓS XII – ZONA BAIX LLOBREGAT

El 12 d'octubre de l'any que ve es compleixen 60 anys del naixement de l'ACO de Catalunya. Amb aquest motiu, el Butlletí vol encetar una sèrie d'entrevistes a militants històrics del Moviment, que van ser-hi si no des dels seus orígens, des de no gaire més tard. És el cas de l'Àngel Mena, de 80 anys, i de la seva dona, la Montserrat Rubio, de 73. Quan era jove, l'Àngel ja sabia bé el que era la JOC i les responsabilitats a dintre d'un moviment. Uns anys més tard, quan la parella va començar a festejar, com es deia abans, la Montserrat es va introduir a l'ACO amb l'Àngel. D'això ja fa 51 anys. Aquí teniu un tast de la llarga conversa que vam mantenir.

Com va ser la vostra primera presa de contacte amb la JOC i l'ACO?

ÀNGEL: Cap a l'any 1948 vaig començar a la JOC al Clot, a la parròquia de Sant Martí de Provençals, però no ens va agradar el mossèn. No entenia la qüestió obrera. Llavors vam trobar un espai a l'avinguda Meridiana de Barcelona, sota uns fanals, i ens vam començar a reunir allà.

I, tenint en compte el context de l'època, en plena dictadura franquista, les reunions es feien amb molta freqüència?

À: Ens trobàvem cada setmana, i teníem uns llibrets del Nou Testament per preparar les reunions. En aquell temps, perquè ho sàpigues, encara estava prohibit tenir la Bíblia als particulars; només la tenien els capellans.

De debò? Jo em pensava que la Bíblia en aquella època era un llibre de capçalera a tot arreu!

À: I ara! Recordo haver discutit amb algú per aquest motiu. Tot era molt paternalista, i a nosaltres ens rebentava tot això.

MONTSERRAT: L'Església estava molt tancada, tot era pecat llavors. Recordo que l'Àngel em va explicar que una vegada, en visitar un equip de

la JOC a la parròquia dels Dolors, a Sants, va venir el rector de la parròquia, li va donar una bufetada i li va negar l'accés. En aquell moment, molts capellans estaven al costat de la JOC, però una majoria molt més àmplia no.

Però els capellans sabien que existia la JOC, no era res desconegut...

M: I tant que ho sabien! Però hi havia molts llocs on no s'acceptava el Moviment.

À: A mi em van dir que fes d'intermediari entre dos militants de la JOC que estaven barallats i eren amics meus, i al final em van demanar responsabilitats al Moviment! Vaig pensar: vaja, ja l'has feta!

Com s'estructurava llavors la JOC?

À: Hi havia tres grups: els aprenents, els ja militants que tenien entre 18 i 25 anys, i els preadults, és a dir, els ganàpies (*ha-ha*). En un moment donat, vam parlar de la conveniència de dividir-nos per federacions o territoris. Jo era responsable del grup de 18 a 25 anys i tenia molta feina: havia d'anar a Sabadell, Terrassa, per tot Barcelona... Explicava el mètode de la Revisió de Vida, del Veure, Jutjar i Actuar. Anava de bòlit per poder atendre-ho tot, perquè hi havia uns 28 grups. Quan ho vam dividir per federacions,

l'organització es va tornar més raonable. Ara, jo devia parlar molt perquè, quan arribava a algun lloc, sempre em deien: "¡Ya viene el paliza!"

Tot el que representava iniciar-se en algun moviment com la JOC o l'ACO, es considerava una activitat clandestina?

À: En el cas de la JOC, no, perquè era un moviment d'Església acceptat pel bisbat de Barcelona. Però en alguns ambients, amb menyspreu, deien que érem comunistes. La gran sort dels nostres moviments va ser que érem autònoms: sense trencar amb la jerarquia, defensàvem que l'Església som el poble de Déu.

On es feien les reunions?

M: El lloc de trobada de les reunions d'equip de l'ACO sempre ha estat a les cases dels membres de l'equip.

He llegit que en aquella època s'entrava a l'ACO quan un es casava, oi?

À: Sí, podíem dir que entrar a l'ACO era com un "suma y sigue", però si no et casaves també passaves a l'ACO quan tenies una edat.

M: El dia que ens vam casar jo tenia 26 anys, i l'Àngel, 32. Però vam entrar a l'ACO quan feia un any que festejàvem, el 1963.

Els inicis de l'ACO van coincidir amb l'origen del moviment veïnal?

À: Va ser uns anys més tard. A Sant Ramon, el principal era l'equip de bàsquet del centre parroquial. Però mossèn Breu feia que ens comprometéssim tots. Un dia, sopant amb ell, vam comentar l'anomenat Pla Comarcal, en què l'Ajuntament de l'Hospitalet pretenia construir unes grans vies fèrries que separarien la major part dels barris de Collblanc i la Torrassa.

M: El projecte era infernal. Per poder donar-hi resposta, vam acordar amb mossèn Breu d'intentar formar una associació de veïns.

À: Vam celebrar una assemblea multitudinària, al teatre de la parròquia de Sant Ramon, en la qual vam aprovar constituir l'AV de Collblanc-La Torrassa, amb vot favorable de tots els assistents excepte el responsable de la Falange de Collblanc.

Implicar-se en aquell moment comportava un alt risc...

M: Hi havia moltíssima por. A casa fèiem moltes reunions clandestines, tot i viure al costat de la caserna de la Guàrdia Civil, i havíem rebut moltes trucades amenaçant l'Àngel, que li donarien una pallissa. A la bústia ens deixaven notes dient que era un "rojo".

À: Jo li deia que no patís, perquè tenia les cames fortes per córrer quan algú se'm posava al davant (*he-he-he*).

M: Jo vaig començar a prendre consciència de les injustícies que hi havia al món quan vam començar a festejar, i pels llocs a on anàvem, però abans era una noia de la parròquia que portava menjar a aquells veïns que no en tenien. A mi em costava molt d'entendre algunes coses. Però quan vaig començar a l'ACO i a agafar responsabilitats, va ser quan vaig dir a l'Àngel que si calia que ell es comprometés en alguna altra cosa, que ho fes.

À: És que ella no havia estat a la JOC!

Moltes parròquies es van convertir en un punt de trobada, oi?

À: Ens trobàvem a les parròquies per explicar les injustícies que passaven durant el franquisme. També pregàvem pels empresonats. Hi havia uns advocats que col·laboraven amb nosaltres. En acabar la missa, algú s'encarregava d'imprimir uns fulls informatius i els repartíem per un seguit de parròquies. Sovint tornàvem a casa de matinada. Tampoc podies parlar gaire per telèfon, perquè podia estar punxat. Els advocats ens orientaven en moltes coses. Ens deien que no portéssim agendes per si ens detenien, que si pujàvem per un carrer anéssim en direcció contrària a la circulació perquè no ens seguissin...

M: Teníem les dues filles petites i jo no el podia acompanyar moltes vegades; per exemple a les trobades-misses informatives sobre el procés de Burgos. Però fins que no venia a casa i obria la porta, jo passava molta por.

I va ser en aquell context que es van començar a coordinar els moviments de cristians del món obrer...

À: Aquesta va ser una idea de mossèn Galbany. Ell era el delegat de Pastoral Obrera. Vam crear una coordinació entre els diferents grups de sacerdots obrers, germanetes de l'Assumpció, GOAC, ACO, MIJAC, JOC, Cristians pel Socialisme... Parlàvem de la problemàtica obrera i de l'Església, i celebràvem eucaristies de Cristians del Món Obrer.

M: Era molt ric tot això. A les eucaristies s'omplia tot de gent als jesuïtes de Sant Cugat. Jo cada vegada anava agafant més consciència i compromís, i a poc a poc m'hi vaig ficar en aquest món. Deixava la casa per anar a reunions i ell també estava en molts llocs. Tot estava per fer... I ens vèiem sempre després de plegar de treballar. Aquí a casa vam tenir moltes trobades per formar els sindicats, a l'estiu, aprofitant que les nenes marxaven fora.

Pel que veig, qui es comprometia ho feia amb totes les conseqüències i en més d'un lloc...

M: Hi havia moltes lluites presents, i havies d'anar a manifestar-te a molts indrets. Nosaltres vam renunciar a treballar més hores i a guanyar més diners per poder anar a més reunions. No te'n recordes d'això ja?

À: I tant! A mi el Josep Ramírez em va proposar que em presentés com a president de l'ACO. Vam donar-hi moltes voltes, vam parlar-ne amb les nenes i vam decidir que sí.

M: Però havies de deixar altres coses. No podies ser president del moviment i continuar portant tot el que portaves!

À: Per exemple, vaig haver de deixar la junta de l'associació de veïns. Això va ser cap al 1978. I, si ara celebrem els 60 anys del moviment, sent jo president, vam celebrar els seus 25 anys de vida.

M: Com a anècdota, quan va agafar la responsabilitat de l'ACO, vam dir a les nostres filles que l'Àngel hauria d'anar a moltes reunions fora de casa. Hi va haver un temps que no les va poder veure ni als matins ni als vespres. Un dia, quan vaig dir a les nenes que el pare arribaria cap a les set del vespre, van omplir el rebedor i el passadís de papers dient: "*Bienvenido a casa, papá*".

Era un temps en què la dona jugava un paper molt secundari, però a la JOC i a l'ACO sempre s'havia intentat que el tracte fos igualitari.

M: Per això es va fundar l'ACO! Es van assabentar que existia l'ACO a França, van anar allà i la van començar a engegar a Barcelona. El moviment aglutinava homes i dones amb plena llibertat de pensament polític, sindical...

Quan vosaltres éreu joves, hi havia un gran orgull de pertànyer a la classe obrera. Ara, aquest concepte s'ha esvaït molt.

À: Jo sé que la persona que cobra un sou ve del món del treball. La societat ha canviat, però l'explotació és la mateixa.

M: Abans eres fill o filla d'un treballador, i no podies anar a la universitat ni a moltes escoles, però gràcies a l'ACO, et senties orgullós de pertànyer a la classe obrera. Amb l'accés dels fills dels

obers a la universitat i al benestar, era menys evident aquesta pertinença. La crisi actual està fent recuperar la consciència obrera.

Ha evolucionat o ha canviat d'alguna manera la Revisió de Vida?

À: Hi ha tota una riquesa de coneixement de l'Evangeli que s'ha de veure amb testimonis fonamentats en la vida de Jesucrist. Tants anys que fa ja, i sempre m'agrada molt. Si tenim l'esperit de poder parlar i trobar la veritat és gràcies a tot el que ens han donat els altres, pels testimonis que hem escoltat a les reunions i prenent responsabilitats. Aquesta és la força de la Revisió de Vida: partir de la vida, d'allà on hi ha la problemàtica, de la feina, del barri... Donem també gràcies als consiliaris, que ens han donat testimoni i ens han ajudat a prendre consciència de la dignitat de la persona, del compromís...

Parlant de compromís, penseu que a la gent li falta compromís en l'actualitat?

M: La vida és diferent. Abans tu tenies consciència que feies falta per engegar coses. Però també havies de pensar-te molt bé si prenies un compromís, perquè aquest et podia portar a la presó.

À: Recordo que quan van començar a sorgir els sindicats, vaig proposar que ens hi afiliéssim. Entre els militants de l'ACO hi havia molts afiliats a diversos sindicats. Ara no sé si hi ha gaire gent de l'ACO als sindicats...

Pensàveu que l'ACO duraria 60 anys?

M: I tant que sí!

I el moviment tindrà encara un llarg recorregut?

À: Penso que sí. El fet de ser testimonis dins de la vida es viu i es manifesta molt dintre d'un grup. Surt un fet i es va enriquint amb altres fets paral·lels de la resta de militants, i això és molt important. Et referma en el teu compromís de vida.

Carta de Ramir Pàmpols

Estimados amigos: Hace unos días llegué de San Salvador en donde estuve para la celebración del XXIII aniversario del asesinato de los seis compañeros jesuitas y las dos mujeres, madre e hija, que trabajaban en la casa. Fue todo muy intenso y me vine con una sensación fuerte del valor de aquellas muertes como la de Óscar Romero, cuya tumba visité en la catedral.

Delante del pequeño jardín donde los mataron, entiendes que son vidas y muertes llenas de sentido, con una noción clara de cuál era su papel en esta vida y cómo lo asumieron incluso casi sin darse cuenta, pues su muerte fue repentina, aunque tal vez esperada.

Es a nosotros que nos corresponde recibir su mensaje de generosidad y honestidad ante la vida, las injusticias y la causa de los más pobres. Ahora que tengo que acudir a algunas casas de la gente humilde, entiendo más qué es ser verdaderamente pobre. Me deja sin palabra. Pienso que la grandeza de su vida está en que, a pesar de todo, siguen confiando en el Señor, no le achacan a él su situación, creen que les acompaña siempre y que los quiere.

Las madres suelen pedir que el sacerdote ofrezca a su hijo recién nacido al Señor, al comienzo de la Eucaristía, durante el ofrecimiento del pan y del vino. Ayer subió una mamá al altar y me pidió ofrecer su hijo recién nacido. Lo hizo con toda naturalidad, junto a mí. Puse mi hombro sobre el suyo, pues no me atreví a coger al niño, que es lo que suele hacerse (me parece que sería bastante patoso)... En aquel momento sentí la necesidad de tener una foto de aquel instante tan sencillo y tan conmovedor.

A la vuelta de El Salvador he empezado de nuevo mi recorrido por las pequeñas comunidades. Ayer me tocó ir a una bastante alejada. La camioneta Toyota daba unos saltos considerables al pasar por la infinidad de hoyos que había en la carretera mientras intentaba inútilmente sortearlos.

Mañana me tocará hacer el mismo trayecto y ya estoy inquieto con solo pensarlo. Pero hay celebración de varias primeras comuniones y la gente espera que vaya aunque los buses interurbanos no van a funcionar por el estado del firme. Este es el servicio que todos esperan de nosotros y no podemos defraudarles.

Al menos tenemos ya el alivio de un vigilante nocturno en nuestra casa: Llegaron por cuarta vez los ladrones mientras estábamos en El Salvador y abrieron de nuevo la cocina. Ahora, con este hombre mayor sentado

al lado de mi cuarto por la noche, con su machete junto a él, me siento más tranquilo. Entra a las seis de la tarde y se va a las seis de la mañana. Ha sido siempre vigilante y le irá bien prestar de nuevo este servicio por un tiempo, pues tiene a su mujer y a su hermana enfermas y necesita ganar algo de dinero. Dirás que no deja de ser un privilegio contar con esta seguridad, pero la gente lo entiende, ya que saben que no vamos armados y que estamos siempre solos o fuera de casa.

Ayer llegué de una reunión de los sacerdotes, religioso/as de toda la diócesis con nuestro obispo catalán, Lluís Solé, a la cabeza. También nos hicimos el regalo al "amigo secreto" como dicen aquí, pero al entregarlo pronuncian unas palabras que dejan entrever quién es el agraciado. Se habló claro y bien, también el obispo. Por la mañana me encontré con la sorpresa: me pidieron presidir la Eucaristía. El obispo se sentó en un banco como un cristiano más. ¡Primera vez en mi vida!

Por ahí discurre nuestra vida. Contamos con la fuerza de la Navidad. Creo que nada "puede con ella". Los mariachis de nuestro pesebre parroquial, que os envío en archivo aparte, son buen testimonio de ello. Forma parte de la fuerza del recién Nacido que se expresa de mil maneras. Deseo que también vosotros sigáis empujando la vida de tanta gente vulnerable, como la de Jesús de Nazaret, identificada con los niños y niñas muertos en Connecticut y los niños y niñas asesinados en Gaza y Afganistán a lo largo de estos años.

Economia social i solidària: vigència i urgència

SALVADOR CLARÓS

PLA DE FORNELLS - ZONA NOU BARRIS

Potser no respondré en aquest escrit al que és descriptivament el concepte d' "economia social" que darrerament torna a sonar amb certa força com un canvi de model davant del desgavell econòmic que patim, i com a via alternativa de resposta a la crisi. Procuraré exposar la meua percepció sobre la necessitat i la importància del canvi cap a una dimensió social de l'economia.

Efectivament, es torna a parlar força de l'economia social. El mes d'octubre passat va tenir lloc la 1a Fira d'Economia Solidària de Catalunya a la Fabra i Coats de Sant Andreu de Barcelona, promoguda per la Xarxa d'Economia Solidària (XES) i altres entitats de l'àmbit cooperatiu de Catalunya. Estan apareixent empreses cooperatives a Catalunya, en sectors diversos com l'elèctric o la banca, entre altres. Són alternatives al sistema econòmic. Hi ha, sens dubte, una crisi de confiança en el sistema econòmic que està plenament justificada per la percepció que tenen els ciutadans de la catastròfica gestió de bancs i caixes, i per la magnitud de frau en empreses que actuen més com a lobbys o monopolis, i que acumulen enormes beneficis a mans privades que evadeixen a paradisos fiscals.

Recordo que durant la crisi dels anys 80, en què l'atur juvenil es va situar a uns nivells d'escàndol com ara, va aparèixer amb força el cooperativisme. L'emergència de l'empresa social sol coincidir amb períodes de crisi, com una resposta emprenedora d'autoocupació. Però no només. Ara també apareix com una alternativa ètica i solidària a un model d'economia que és injust perquè incita la desigualtat, i a més tendeix a precipitar-se tot sol cap a l'abisme de manera cíclica fins a l'autodestrucció.

La delinqüència econòmica, que no para de brollar es miri a on es miri, és conseqüència de no posar límits a l'activitat empresarial. L'Estat ho ha permès. Més encara, ha sigut còmplice i instigador d'un model d'economia de col·laboració entre el sector públic, l'empresa privada i el poder financer, al marge dels interessos dels ciutadans. La bombolla immobiliària n'és l'exemple més clar i contundent. Una part dels extraordinaris beneficis empresarials del negoci immobiliari retornaven via impostos, llicències, càrregues urbanístiques... als ajuntaments, que eren els

necessaris facilitadors per a la requalificació del sòl, l'adjudicació d'obres, concursos, etc. Així s'han finançat, mentre durava la disbaixa immobiliària, la construcció de polígons industrials, infraestructures, equipaments..., alguns dels quals innecessaris, massa sumptuosos, irracionals, insostenibles. Malauradament, en massa ocasions, aquells beneficis han servit per finançar també els partits polítics en el poder, si no han acabat a les butxaques particulars de gestors, intermediaris i càrrecs públics.

La gran reivindicació avui és que l'economia s'ha de tornar a posar al servei de la comunitat, i no al revés. Les majories socials han de reconquerir la democràcia a través de l'acció cooperativa, construint noves aliances i interdependències, nous models d'intercanvi, noves fites de comunitat. Una nova economia amb dimensió social.

La deslocalització empresarial, tant geogràfica com de la propietat, tendeix a desvincular l'empresa de la comunitat i a convertir-la en un mer negoci. Les empreses que es deuen únicament als seus accionistes i no pas a l'entorn social i territorial on s'ubiquen seran cada vegada menys apreciades pels ciutadans i perdran avantatge competitiu. Per posar les persones en la màxima prioritat de l'economia cal anar cap a una cooperació entre el sector públic, l'empresa i la ciutadania, superant el model que ens ha portat a la crisi. La iniciativa ciutadana, doncs, és la que ha de reconstruir un teixit empresarial ubicat i amb valors que vinculi l'economia amb les necessitats de les persones.

“Las cosas de Dios no se pueden dejar”

ALBERT MARÍN
GRUP LA FLORIDA – ZONA BAIX LLOBREGAT

Ángeles Domínguez (del que fue grupo Bellvitge I) era así, directa y concisa, cuando afirmaba su disposición a realizar aquello a lo que se sentía llamada por Dios:

–Al compromiso en las situaciones injustas que sufrían tanto ella como los vecinos de su barrio, un barrio, Bellvitge, que en sus comienzos y a lo largo de los años, incluso recientemente (la lucha contra el cierre del ambulatorio), exigió de todos y cada uno la lucha solidaria para conseguir lo que en la propaganda de la constructora se decía “En Bellvitge hay vida”, eso es un barrio donde la calidad de vida de los vecinos fuera lo principal.

–A la participación en la acción pastoral de la comunidad cristiana; aprendió a leer y a escribir para un mayor conocimiento del Evangelio, en función del crecimiento de su fe y del servicio a los demás. Conoció el movimiento a partir de sus hijos, militantes de la JOC, fue el alma del primer grupo de la ACO que se inició en el barrio y que mantuvo hasta que, por su enfermedad y por circunstancias graves relacionadas con enfermedades familiares, se disolvió, quedando de todas maneras todos sus miembros unidos por la amistad forjada por los muchos años de convivencia.

–A la atención de sus familiares y amigos, con quienes vivió buenos, regulares y malos momentos, siendo, a pesar de su debilidad física, la mujer fuerte de la que nos habla la Biblia, “y tu esposa en medio de tu hogar será como viña fecunda”.

El 15 de mayo del 2003, Ángeles en un encuentro de la ACO hizo este testimonio que transcribimos y que resume perfectamente su vivencia de fe, de amor y de esperanza:

“¿Quién mantiene esa fuerza que siempre me ha acompañado y que en algunos momentos tras muchos años de perseverancia me ha concedido algo que yo necesitaba para vivir la paz de una presencia? ¿Quién si no la fuerza de Jesús nos lleva a saber pedir al Padre aquello que necesitamos?”

–Ocurre lo de la vid en que la savia de la planta es como la sangre de nuestras venas, sin ella no podemos hacer nada, sin la savia de Jesús nos secamos en nuestra desesperación y en nuestro egoísmo, pero esa savia no está en nuestra voluntad sino que Dios me la dio cuando en un momento de mi vida ya no podía resistir más y estaba desesperada.

–Es cierto que Dios nos poda para que demos más fruto, toda mi vida he estado enferma pero jamás mi enfermedad me ha impedido el amor hacía los otros y, en cuanto he podido, he encaminado mis pasos a trabajar por la gente y por mi barrio.

–Sentimos la vida de Jesús en nosotras, cuando a pesar de los enfrentamientos familiares, el carácter de algún familiar, la enfermedad del esposo, somos capaces de remontar la situación y continuamos amando y actuando junto a quien nos rodea.”

Pensaments eclesials concrets sobre alguns signes del nostre temps

QUIM CERVERA
CAPELLÀ I SOCIÒLEG

Des de fa un quant temps, cada cop que es mor algun capellà sobtadament; quan m'adono que alguns capellans van perdent el cap paulatinament; cada vegada que algun capellà més gran de 75 anys accepta la pressió dels responsables d'algun bisbat per seguir exercint de rector de la parròquia; quan a alguns capellans, a mesura que es van fent grans, se'ls dóna més responsabilitats parroquials, de dues o tres parròquies..., tinc els mateixos pensaments.

En primer lloc, torno a verificar, i em sap greu, la poca cura que tenim de nosaltres mateixos força (massa) capellans, homes sols i sovint solitaris que tenim moltes dificultats per atendre la nostra salut i les nostres necessitats. La poca cura que tenen de la nostra vida quotidiana i domèstica, els responsables diocesans.

En segon lloc, m'adono de la intempèrie en què els capellans diocesans estem econòmicament, quant al lloc on viure, i en altres precarietats, que ens condicionen de tal manera que no ens permeten jubilar-nos de responsabilitats pastorals a una edat com la gent normal i corrent.

En tercer lloc, interpreto les morts (sobretot de sobte), les malalties físiques i psíquiques dels capellans, les acceptacions d'allargament de la jubilació, com uns signes dels temps, com unes crides, com unes ocasions en les quals la realitat viscuda ens encamina a respondre, a canviar profundament els nostres esquemes mentals i les nostres estructures parroquials i eclesials.

I em pregunto: per què els nostres responsables diocesans, bisbes, vicaris i consells episcopals, sembla que no acaben de captar aquests signes? Per què no afronten la realitat amb objectivitat, realisme i donant alternatives de present i de futur? Com és que no es promou un pla global per zones (barris i comarques) que precisi el nombre de parròquies necessàries i quines funcions pastorals, socials o culturals, es donen als locals de les actuals existents? Per què no es planifica la distribució dels espais eclesials i dels efectius humans, d'una manera racional, a partir de les necessitats pastorals reals, i a través de les decisions democràtiques dels propis interessats dins de les comunitats cristianes? Així ho han

fet molta part dels bisbats francesos. Així també molts d'aquests bisbats i els dels altres països han anat preparant amb anys, el desenvolupament d'equips de laics, laiques, religiosos, religioses, diaques i capellans que coordinen i animen la pastoral d'unes unitats pastorals que integren tota la realitat cristiana de la zona: parròquies, moviments, escoles cristianes, grups, comunitats, etc. Què passa que en les nostres diòcesis no es fa el mateix, imitant el que fa prop de 90 anys ja fan els moviments d'Acció Catòlica en la seva manera d'organitzar-se, en què els capellans no "manen" sinó que acompanyen i formen equip? Per què no es troben diferents alternatives d'habitatge (canvis profunds en les residències de capellans, pisos tutelats...) adequades a cada cas, per als capellans grans, que permetin que el capellà quan tingui ja els 65 tingui un lloc apte i no li faci basarda anar-hi?

Potser fan por tots aquests canvis? Potser es preveuen com desequilibradors i que afectaran tot el conjunt de l'Església? Potser no es té prou confiança en els laics i laiques? Potser es vol deixar que ho facin els responsables diocesans que vindran darrere, quan s'ho trobaran encara més difícil, per no dir poc preparat i impossible? O és que hi ha altres plans, altres alternatives que s'estan treballant i desconecem? Si és així caldria conèixer-les per debatre-les entre tots. Si no és així, seguirem demanant al Senyor que ens doni més fe i confiança, que al cap i a la fi són el contrari de la por.

La pregària per la unitat dels cristians i el Fòrum Català de Teologia i Alliberament de l'Hospitalet

MARIA MARTÍNEZ ROJAS

RESPONSABLE DE LA ZONA BAIX LLOBREGAT

El grup de diàleg interreligiós-alliberament a l'Hospitalet de Llobregat es va constituir per esdevenir un espai de diàleg entre creients (pluralisme religiós) i persones que viuen l'alliberament de la persona i dels pobles i estan obertes a la transcendència.

Seguint el camí del Fòrum de Teologia i Alliberament que es va crear a Catalunya, relacionat amb el Fòrum Social Mundial, aquest grup pretén aconseguir objectius que entre altres i resumits són aquests:

- Compartir les diferents opcions religioses i humanistes des de la voluntat de dialogar, de la igualtat, la tolerància i el respecte.
- Donar una resposta, des de les nostres tradicions, patrimoni, observació, anàlisi i compromís, a les situacions greus que sobretot la crisi ha provocat i està provocant en les capes més populars de l'Hospitalet.
- Col·laborar per una convivència en pau, en tolerància, promovent el diàleg i evitant les resolucions hostils dels conflictes entre cultures, ètnies i religions.
- Llegir la vida i els fets des de baix, des de l'òptica dels més necessitats.
- Ajudar-nos a avançar cap a unes comunitats religioses que respectin el marc laical

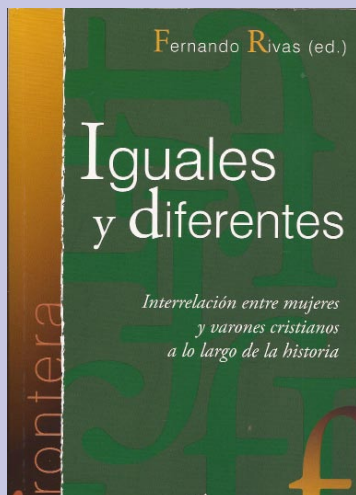
de la nostre societat, que afavoreixin la llibertat i la dignitat de les persones.

El 25 de gener el grup va celebrar una Trobada de pregària per la unitat dels cristians i l'inici en aquesta ciutat del Fòrum Català de Teologia i Alliberament. El lloc va ser l'Església Evangèlica Betel a l'Hospitalet. A l'acabament de la pregària es va fer la presentació del Fòrum i es convidà els assistents a la Jornada que se celebrarà el 20 d'abril.

La Trobada, preparada pel grup, on hi ha representada l'ACO, partia de la lectura de Miquees 6, 6-8, amb un audiovisual de la situació actual que estem vivint, d'atur, retallades, desnonaments... i testimonis de persones que pateixen aquestes situacions. A continuació es va fer una exposició i pregària de cada part del text: "Practica la justícia", "Estima la bondat" i "Camina humilment". Música, cançó, la pregària tots junts del pàrenostre i, per acabar, compartir el refrigeri amb què, d'una forma molt acollidora, ens va obsequiar l'Església evangèlica.

A l'acte hi vam assistir creients de diferents parròquies, moviments i comunitats.

Iguales y diferentes

Interrelación entre mujeres y varones cristianos a lo largo de la historia

FERNANDO RIVAS (Ed.)
MADRID: SAN PABLO, 2012

Aquest no és un llibre sobre dones, sinó sobre les relacions entre homes i dones cristianes al llarg de la història. És una investigació de diversos autors (3) i autores (6), un dels qual és Fernando Rivas, consiliari de l'ACO de Madrid i ponent de la nostra Jornada General del 2011, que ahora és el coordinador i editor de l'obra, en què cerquen què passa quan dones i homes gosen prendre's seriosament que en Crist ja no hi ha home ni dona (Ga 3, 28). Ens acosten la vida de les parelles missioneres de les primeres comunitats cristianes i de les dones de Cartago en temps de Tertul·lià; la relació entre Jeroni i el grup de dones nobles romanes o entre dominics i dominiques en temps d'Enrique Suso; o els vincles d'Ignasi de Loiola i Joan d'Àvila i les dones del seu temps; el paper dels jesuïtes en la promoció de les dones a l'Espanya del segle XIX o el projecte compartit entre H. U. von Balthasar i Adrienne von Speyr.

«Examinar acuradament el passat, il·lumina el present i suggereix formes de futur.» (B. Shertzer i S.C Stone)

La riuada de Franco

Pugnes polítiques, propaganda i corrupció en el context de les inundacions del Vallès (1962)

FERRAN SALES I LLUÍS SALES
LLEIDA: PAGÈS EDITORS, 2012

Coincidint que fa cinquanta anys el Vallès, el Baix Llobregat i el Barcelonès van patir els estralls provocats en part per uns aiguats poc habituals, però també, en part, per la irresponsabilitat dels ajuntaments del moment –les riuades d'aquella tardor van causar més de sis-cents morts, van destruir centenars de cases i fàbriques i van ocasionar milers de damnificats–, s'ha publicat *La riuada de Franco*, amb un subtítol prou explícit, *Pugnes polítiques, propaganda i corrupció en el context de les inundacions del Vallès (1962)*, que diu molt més que el títol. L'obra segur que interessarà els ciutadans de les regions afectades que vulguin conèixer un episodi que les va traspalsar profundament. Però també és una aportació que interessarà qualsevol lector que vulgui conèixer, a partir d'aquesta riuada, com actuava el règim franquista, com es movien molts cristians en aquells moments que estava a punt de començar la primera sessió del Vaticà II, què passava dins la classe obrera, com es movien els catalans de l'exili.

